

esse, adjungi possent verba: *qui Rituali Romano conformis sit, et S. Sedis judicio subjiciendus.*

In Decreto trigesimo secundo, in quo agitur de formâ Superpellicei adhibendi à Clericis, videtur satis esse affirmare *Superpellicium esse debere modestum, decorum, et sacris functionibus conveniens.* In eo Decreto describitur quædam superpellicei forma, et dicitur eam esse in S. Romanâ Ecclesiâ usitatam: affirmari tamen non potest eam solam superpellicei formam in Urbe Româ usitatam esse.

In Decreto trigesimo tertio, ubi agitur de Catecheos libris retinendis, et rejiciendis, S. Congregatio cupit hæc etiam affirmari: *Dabitur autem opera ut Catechismus componatur, qui circumstantiis hujus Provinciæ magis accommodatus, Catholicam doctrinam in Catechismo Card. Bellarmini expositam tradat, quique post Sedis Apostolicæ approbationem edetur ad communem Catholicorum usum.* Hoc enim consentaneum imprimis est iis quæ Benedictus XIV habet in Encyclicâ (Tom. 1 Bullarii, No 42.) ad Patriarchas, Primatas, etc.

In trigesimo quinto Decreto, ubi sermo est de libris in Scholarum usum edendis, adjungi possent verba: *Eos libros Episcoporum judicio approbatos edendos esse.* Agitur enim ibi de ejusmodi libris edendis, qui erroribus omnibus expurgati sint, et quibus nihil contineatur quod Catholicæ fidei odium vel invidiam parere possit. Apparet igitur plurimum interesse ut Episcopi de talibus libris judicium ferant.

Hæc sunt quæ circa Decreta à Synodo Provinciali Baltimorensi edita S. Congregationi notanda esse visa sunt. Restat nunc ut aliquid dicatur de ratione quâ Episcopi Decretis ejusdem Synodi subscripserunt. Nam R. P. D. Archiepiscopus sub-

scripsit: *Ego Jacobus, Archiepiscopus, definiens subscripsi*; Episcopi verò diversâ ratione se subscribere debere existimaverunt: *Ego Benedictus, Episcopus Bardensis, consentiens subscripsi.* Certum est autem tum Archiepiscopum, tum Episcopos subscribere debuisse adhibitâ voce, *Definiens subscripsi.* Episcopi enim Concilio etiam generali tanquam judices adsunt; et prout apparet ex subscriptionibus Concilio Tridentino apposis, etiam Episcopi in eo Concilio usi sunt subscribendi ratione, *Definiens subscripsi*: idem, et graviore etiam ratione, dici debet de Concilio Provinciali. Satis est præ oculis habere quæ Benedictus XIV scripsit (De Syn. Diœc. Lib. 13, Cap. 2, No 4.): *Etiam in Concilio Provinciali, Episcopi Suffraganei adsunt tanquam judices, ita ut eorumdem, aut majoris partis eorum sententia prævaleat sententiæ Metropolitanæ.* In subscriptione igitur Decretorum Synodi Provincialis Baltimorensis, quemadmodum ab Archiepiscopo, ita ab Episcopis vox *Definiens* usurpanda erit. Eadem ratio quæ facit ut memorato modo Episcopi subscribere debeant, ostendit etiam immutandam esse inscriptionem Decretorum Synodi Baltimorensis. In eâ inscriptione dicitur: *Nos Jacobus, etc., Archiepiscopus Baltimori, consilio et assensu Reverendissimorum Patrum Coepiscoporum, etc.* Ut appareat Episcopos non consiliarios tantum, sed judices verè Concilio adfuisse, opportunum erit Decreta illa inscribere hoc fermè modo: *Decreta Concilii primi Provincialis Baltimorensis habiti ab R. P. D. Jacobo Whitfield Baltimorensi Archiepiscopo, unâ cum Episcopis Fœderatarum Americæ Provinciarum.*

D. MAURUS CARD. CAPPELLARI, *Præf. P.*

C. CASTRACANÈ, *Sec.*

Istæ Sacræ Congregationis adnotationes à Patri-
bus Concilii Baltimorensis grato animo ac debitâ re-
verentiâ, ut par erat, exceptæ sunt, notataque loca,
prout suggestum fuerat, emendata. Cum his igitur
admodum levibus immutationibus, suffragio Illm̃i D.
Archiepiscopi, et Revm̃orum DD. Episcoporum qui
Concilio interfuerunt probatis, Decreta, ipsorum una-
nimi consensu, typis mandantur.

DECRETA

CONCILII BALTIMORENSIS PROVINCIALIS PRIMI, HABITI
AB R. P. D. JACOBO WHITFIELD, BALTIMORENSI ARCHI-
EPISCOPO, UNA CUM EPISCOPIS FÆDERATARUM AME-
RICÆ PROVINCIARUM.

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, Patris, et
Fili, et Spiritûs sancti.

I. QUONIAM sæpius à quibusdam in dubium revo-
catum est an competeret Præsulibus Ecclesiæ,
in hisce Fæderatis Provinciis, facultas Sacerdotes
in quamlibet Diœceson suarum partem ad sacrum
Ministerium deputandi, eosque inde, prout in Domino
judicaverint, revocandi; monemus omnes Sacerdotes
in hisce Diœcesibus degentes, sive fuerint in iis ordi-
nati, sive in easdem co-optati, ut memores promissio-
nis in Ordinatione emissæ, non detrectent vacare
cuilibet Missioni ab Episcopo designatæ, si Episco-
pus judicet sufficiens ad vitæ decentem sustentatio-
nem subsidium illic haberi posse, idque munus viri-
bus et valetudini Sacerdotum ipsorum convenire.

Hac autem declaratione nihil innovare volumus quo-
ad illos qui Parochialia obtinerent beneficia, quorum
unum tantum, scilicet in civitate Neo-Aureliâ adhuc
noscitur in hisce provinciis: neque ullatenus derogare
intendimus privilegiis quæ Religiosis fuerint à S.
Sede concessa.

II. Statuimus et declaramus quemlibet Sacerdo-
tem qui pro quâcumque hujus Provinciæ Diœcesi
ordinatus fuerit, teneri vi promissionis in Ordinatione
factæ ad permanendum in eâdem Diœcesi, et ad se
subjiendum Præsuli suo, usquedum canonicè dimis-
sus fuerit. Statuimus quoque eâdem obligatione pa-
riter adstringi omnem Sacerdotem ritè co-optatum
in aliquam Diœcesim: co-optari autem declaramus
quemlibet ex alienâ Diœcesi advenientem, statim ac
testimoniales et dimissoriales litteræ Præsulis, cui
proximè subditus erat, munitæ auctoritate, ab ipso
Sacerdote, Ordinario cui se subdicere velit exhiben-
tur, et ab eodem in perpetuum acceptantur. His
porrò statutis obstare nolumus quin ea servari de-
beant, quæ Benedictus XIV (Constitutione 25, Tom.
2 Bullarii sui: *Ex quo dilectus*.) luculenter docet cir-
ca Sacerdotes qui ad Religiosum aliquem ordinem
transire volunt.

III. Enixè hortamur Præsules omnes hujus Pro-
vinciæ ne concedant facultates sacra munera exer-
cendi Sacerdoti aliunde venienti, nisi afferat testimo-
niales seu dimissoriales litteras Præsulis, cui proximè
subditus fuerat, auctoritate firmatas: nec etiam con-
cedant eas facultates Sacerdoti hujusmodi, si absque
causâ sufficienti distulerit ultra sex menses Præsu-
lem eligere, cujus auctoritati et jurisdictioni in per-
petuum subjaceat. Hoc autem decreto nolumus
derogare privilegiis à S. Sede quibusdam Religi-

osis Societatibus, et Missionariis Apostolicis concessis.

IV. Cùm repugnet legibus et consuetudini Ecclesiæ, bonoque animarum regimini pluribus Sacerdotibus simul *ex æquo* concedere auctoritatem pastorem regendi eandem Ecclesiam, aut Districtum; et cùm magna nata sit confusio et discordia in hac Provinciâ, pluribus Sacerdotibus simul sibi vindicantibus hujusmodi auctoritatem pastorem *ex æquo* exercendam, absque ullâ ab alterutro dependentiâ: statuimus et decernimus unumquemque Præsulem debere, quamprimùm commodè poterit, designare iis in locis in quibus plures Sacerdotes forsitan requirantur, unum singulorum locorum Pastorem, cui adiutor unus vel plures in suo munere obeundo adsignari poterunt, prout Præsuli ipsi visum fuerit. In iis verò locis in quibus specialis nulla hujusmodi dispositio à Præsule facta fuerit, statuimus Sacerdotem, qui post latum hoc Decretum primus deputatus fuerit à Præsule ad id munus obeundum, habendum esse Pastorem; alios autem Sacerdotes postea deputatos, adjuutores ejus habendos, donec aliter Præsul ipse statuerit.

V. Cùm sæpiùs Æditui laici abusi sint jure sibi à civili potestate tributo, in magnum Religionis detrimentum, non sine Fidelium scandalo, optamus maxime nullam in posterum erigi Ecclesiam aut consecrari, nisi fuerit Episcopo in cujus Diœcesi erigenda est, in cultum divinum et utilitatem Fidelium instrumento scripto adsignata, quandocumque id fieri poterit: Regularium etiam privilegiis sartis tectis servatis, secundùm ea quæ à Jure Canonico et Romanorum Pontificum Constitutionibus decreta sunt. Hoc tamen Decreto nihil innovare volumus in eâ

ratione agendi quam in suâ Diœcesi Episcopus Carolopolitanus jam servat.

VI. Quoniam graves ortæ sunt turbæ diversis temporibus in hac Provinciâ, laicis hominibus, præsertim Ædituis, sibi perperam assumptibus jus patronatûs, et (quod magis mirandum est) jus institutionis ad Ecclesias seu Missiones, adeò ut Pastores, seu Missionarios sibi eligere vellent, etiam invito Episcopo, eosque retinere in pastoralis munere contra Episcopi voluntatem; vel eos quos Episcopus probaverat rejicerent, vel dimittere aggredierentur, vel muneris sui exercitium impedire, subsidiis ad vitæ sustentationem subductis, seu aliâ quâvis ratione; quorum conatibus nonnulli Sacerdotes sinistros ob fines favisse aliquando noscuntur: Litteris Apostolicis sac. mem. PII PP. VIII, et LEONIS XII, ac S. Congregationis responsis inhærentes, hoc nostro Decreto declaramus repugnare prorsus doctrinæ et disciplinæ Ecclesiæ jus illud à laicis assumptum instituendi, seu dimittendi Pastores: et insuper declaramus nullum jus patronatûs cujuscumque generis quod sacri agnoscant Canones, competere nunc alicui personæ, laicorum Congregationi, Ædituorum cœtui, seu aliis quibuscumque personis in hac Provinciâ. Declaramus etiam stipendia, seu subsidia quæcumque, quæ solent à Fidelibus tribui, vel ob loca quæ in Ecclesiis occupant, vel ob servitium quod Ecclesiis seu Missionibus Sacerdotes impendunt, vel ut fundus ad Ecclesiam ædificandam comparetur, vel ut Ecclesia extruatur (quæ subsidia plerumque tribuuntur collatiâ stipe, et nullâ assignatâ Ecclesiæ certâ dote) nullum jus tribuere Patronatûs, quod à sacris Canonibus agnoscat.

VII. Insuper vehementer urgemus omnes hujus Provinciæ Præsules ut religioni, paci Ecclesiæ, et sacerdotalis ordinis dignitati consulant, saltem facultates statim revocando, vel ab omni sacro munere suspendendo, quoadusque post integram pœnitentiam et satisfactionem ipsis Præsulibus visum in Domino fuerit, quemcumque Clericum qui aliquatenus usurpationis hujusmodi fabricator, seu ei consentiens fuerit, prout à Tridentinis Patribus est statutum.

VIII. Præterea, si plebs aliqua, seu Congregatio, seu Ædituorum cœtus, seu alii quicumque aggressi fuerint aliquâ ratione contra Præsulis voluntatem in Ecclesiâ quâcumque retinere Sacerdotem aliquem qui à Præsule non fuerit approbatus, vel cujus facultates fuerint ablatae, vel qui suspensus fuerit (quamdiù non fuerit à legitimo Superiore rehabilitatus); vel si Congregatio illa, seu Ædituorum cœtus molestiam inferat in suo munere obeundo alicui Sacerdoti sacrum munus exercenti cum Præsulis approbatione, aut subducatur vel retineatur consuetum subsidium ad illius sustentationem; Præsules urgemus omninò ut tum demùm interdiciant ipsorum Ecclesiam (quoadusque tanto malo remedium afferatur), cum cetera omnia remedia inutilia esse appareat. Hortamur etiam omnes Præsules in hac Provinciâ, ut sæpè sæpiùs Administratoribus rerum temporalium quæ ad Ecclesiasticos et pios usus destinantur, proponant et inculcent, et executioni demandari curent quæ à Concilio Tridentino in hanc rem sunt sanctissimè decreta. (Sess. 22, cap. 11 de Ref.)

IX. Cùm sacrarum Scripturarum depositi, à Domino Ecclesiæ commissi, fidelis custodia ab Episcopis requiratur ut totis viribus adnitantur ne verbum

Dei, hominum fraude vel incuriâ adulteratum Fidelibus præbeatur, omnes hujus Provinciæ animarum Pastores vehementer hortamur, ut ea omnia quæ in re tanti momenti à S. Conc. Trid. decreta, à Summis Pontificibus, præsertim à LEONE XII, et à PIO VIII fel. rec. in suis litteris Encyclicis commendata, atque ab Ill^{mo} ac Rev^{mo} JOANNE CARROLL, Archiepiscopo Baltimorensi, unâ cum Episcopis aliis hujus Provinciæ, in Conventu habito anno 1810 statuta fuerunt, semper præ oculis habeant: biblia ab A Catholicis vitata à suis ovibus arceant, et nonnisi ex probatis versionibus atque editionibus, verbi Dei pabulum incorruptum illis desumere permittant. Statuimus igitur ut Duacensis versio, quæ in omnibus Ecclesiis quarum Fideles anglicè loquuntur recepta, et à prædecessoribus nostris usui fidelium meritò proposita est, omninò retineatur. Curabunt autem Episcopi ut, juxta exemplar probatissimum ab ipsis designandum, omnes tum Novi, tum Veteris Testamenti Duacensis versionis editiones in posterum emendatissimè fiant, cum adnotationibus quæ ex sanctis Ecclesiæ Patribus, vel ex doctis Catholicisque viris tantùm desumptæ sint.

X. Cùm vehementer optemus ut, quatenus fieri poterit, per totam nostram Provinciam accuratè serventur quæ salubriter in Rituali Romano præscripta sunt, utpotè quæ venerandæ antiquitatis exemplo, et Apostolicæ Sedis nituntur auctoritate; et ut tollantur abusus, seu suppleantur omissiones ortæ ex priorum temporum difficultatibus; injungimus omnibus Sacerdotibus in hac Provinciâ degentibus, ut student Ritualis regulas accuratè servare. Eum in finem quædam inde desumpta in memoriam revocamus.

XI. "Patrinos saltem in ætate pubertatis, ac sacramento Confirmationis consignatos esse maxime convenit. Sciant præterea Parochi (quod et de Sacerdotibus omnibus qui baptismum administrant intelligendum est) ad hoc munus non esse admit-tendos infideles, aut hæreticos; non publicè excom-municatos, aut interdictos; non publicè criminosos, aut infames; nec præterea, qui sanâ mente non sunt; nec qui ignorant rudimenta Fidei: hæc enim Patrini spirituales filios suos quos de baptismi fonte susceperint, ubi opus fuerit, opportunè docere tenentur. (*Rit. Rom.*)"

XII. De nominibus in Baptismo imponendis præscribit Rituale: "Quoniam iis qui baptizantur, tan-quàm Dei filiis in Christo regenerandis, et in ejus militiam adscribendis, nomen imponitur; curet (Sacerdos) ne obscena, fabulosa, aut ridicula, vel inani-um Deorum, vel impiorum Ethnicorum hominum nomina imponantur; sed potiùs, quatenùs fieri potest, Sanctorum, quorum exemplis Fideles ad piè vivendum excitentur, et patrociniis protegantur."

XIII. Quando diversa tum Sanctorum, tum familiæ nomina in baptismo infantibus tribuuntur, si Sacerdos censuerit expedire, in primâ interrogatione omnia nomina exprimat; in sequentibus tamen formis et precibus, nomina vulgò dicta Christiana tantùm repetat. In libro autem baptismatum, omnia nomina recenseantur.

XIV. Missionariis, juxta Ritualis Romani præscriptum, et prædecessorum nostrorum decreta, injungimus, ut in suis Ecclesiis libros habeant in quibus referant Baptismata, Confirmationes, Matrimonia et Sepulturas; eosque Ordinario in suâ visitatione exhibeant.

XV. Meminerint etiam Missionarii Rituale Romanum, et universalem Ecclesiæ consuetudinem exigere ut aqua, in baptismo adhibita, fuerit benedicta in eum finem, vel Sabbato sancto Paschæ, vel Sabbato Pentecostes, vel alio saltem tempore ante baptismi administrationem, formâ in ipso Rituali præscriptâ. Curandum iis idcirco, ut Fontes baptismales, *sub clavi*, in unaquâque Ecclesiâ, ubi baptismi sacramentum ordinariè ministratur, quamprimum erigantur; prope quos, omnia quæ ad administrationem hujus Sacramenti pertinent, nitidè serventur.

XVI. Ex præteritorum temporum difficultate, invaluit in his regionibus consuetudo baptismum privati in domibus administrandi. Cùm igitur magnæ gravitatis sit generalem legem in illis regionibus servandam statim ferre, cui contraria est consuetudo; etsi censemur curandum esse, quoad fieri potest, ut hoc Sacramentum in Ecclesiâ conferatur, tamen Episcoporum et Missionariorum judicio relinquimus, ut statuatur quando sint urgenti Fideles ut infantes ad Ecclesiam deferant, ut baptismus iis conferatur.

XVII. Censemur infantes Aatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos quoties probabilis affulget spes Catholicæ eorum educationis. Curandum autem omninò est ut Patrinus, vel Matrinx, iique Catholici, habeantur. Meminerit autem Sacerdos, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solùm posse, sed etiam debere.

XVIII. Cùm, non sine necessitate atque utilitate, invaluerit in hac Provinciâ consuetudo eadem adhibendi formam in baptismo adultorum ac parvulorum, ex cujus abrogatione plura magnaque incommoda,